

SUSANNA TAMARO

Aklı Bir Karış Havada

ÇEVİRİ: EREN CENDEY

CAN

SUSANNA TAMARO

Aklı Bir Karış
Havada

La testa fra le nuvole, Susanna Tamaro

© 1999, Marsilio Editori S.p.A.

© 2002, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.susannatamaro.it

1. basım: 2002

7. basım: Şubat 2014, İstanbul

Bu kitabın 7. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock / Carlos Arranz

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-0125-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

SUSANNA TAMARO

Aklı Bir Karış Havada

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
Eren Cendey

SUSANNA TAMARO, 1957'de kentsoylu bir ailenin kızı olarak Trieste'de doğdu. Zor bir çocukluk dönemi geçirdi. 1976'da, 18 yaşındayken Friuli'de tanık olduğu deprem ve 25 yaşındayken geçirdiği ölümcül hastalık, Tamaro'da derin izler bıraktı. Yazmaya 27 yaşında başlayan Tamaro'nun edebiyat dünyasında tanındığı ilk eseri, *Tek Ses İçin* adlı öykü kitabı oldu. İlk kez 1994'te yayımlanan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git* adlı romanı, aylarca liste başı oldu, birçok dile çevrildi, yazarı büyük üne kavuşturdu ve 1995'te beyazperdeye uyarlandı. Tamaro, *Aklı Bir Karış Havada* ve *Anima Mundi* adlı romanları ve *Yanıtla Beni*, *Rüzgâr Ne Diyor* adlı öykü kitaplarının ardından, 2005'te *Her Sözcük Bir Tohumdur* adlı deneme kitabını yayımladı. 2006'da *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*'in devamı niteliğindeki *Yüreğimin Sesini Dinle*, 2011'de *Sonsuza Kadar* çıktı. Onu yine 2011'de *Var Olan Ada* izledi. Tamaro, 2013 yılında iki esere daha imzasını attı: *Her Melek Korkunçtur* ve *Via Crucis: Meditazioni e preghiere*. Yazar, çok sevdiği kedileri ve köpeğiyle birlikte Orvieto yakınlarında bulunan Porano'daki evinde yaşamaktadır.

Susanna Tamaro'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Yüreğinin Götürdüğü Yere Git</i> , 1996	<i>Luisito / Bir Sevgi Öyküsü</i> , 2009
<i>Tek Ses İçin</i> , 1996	<i>Sonsuza Kadar</i> , 2011
<i>Anima Mundi</i> , 1997	<i>Sessizlik Bir Erdemdir</i> , 2011
<i>Yanıtla Beni</i> , 2001	<i>Var Olan Ada</i> , 2012
<i>Rüzgâr Ne Diyor</i> , 2005	<i>Her Melek Korkunçtur</i> , 2013
<i>Yüreğimin Sesini Dinle</i> , 2006	

Enrico'ya

Giriş

Aklı Bir Karış Havada'yı yazmaya 1985 yılında, yirmi sekiz yaşındayken başladım. Pek çok kişi bunun benim ilk kitabım olduğunu sanır ama aslında öyle değil. İlk gerçek kitabımı yirmi üç yaşında yazdım ve onu üç başka kitap izledi. Bu üç kitaptan ikisini, yazdıktan bir süre sonra yeni baştan okudum ve çöp kutusuna attım.

Yani, *Aklı Bir Karış Havada* benim beşinci ama yayımlatmayı başarabildiğim ilk kitabımdır.

Başlangıçta adı bu değildi. *La dormeuse électronique*¹ adını taşıyordu ve yayımlanmış baskıdan yüz sayfa kadar uzundu. Bütün kitaplarım arasında en sıra dışı, bir sınıflandırmaya sokması en olanaksız kitabım buydu. Melez bir kitaptı. Ne çocuklar ne de büyükler içindi. Pek çok saçmalık anlatıyor ama bu saçmalıklar arasından büyük büyük sorular boy veriyordu. Abartılı, trajikomik, alaycı, acımasız, üzerlerinde oynanmış hoyrat cümlelerden oluşmuştu. Gerçeküstü insanların doluştuğu hayallerle doluydu.

Bütün öteki kitaplarımın tam tersiydi.

Ben yalınlıktan, kuruluktan, ayrıntının kesinliğinden hoşlanırım. Doğal eğilimim eklemekten değil, ayıklamaktan yanadır.

1. (Fr.) Elektronik divan. (Ç.N.)

Her şarkıcının bir ses rengi olduğu gibi her yazarın da doğal bir üslubu olduğuna inanırım. Asıl üslup bir parmak izi gibidir, son derece özgündür. Dokunduğum her şeyde kendi izimi bırakırım. Ama elime bir eldiven geçirsem her şey bambaşka olur. O zaman eldivenin, onun dokumasının ya da kumaşının izi kalır geriye.

Eldiven, kimi insanın bir süre sonra edinmeye karar verdiği üsluptur.

Bir üslup edinmek için pek çok neden vardır. Eğlence olsun diye, sıkıntıdan, şaşırtmak ya da hayran bırakmak için, başka türlü sahip olunamayan bir orijinallik kazanmak ya da salt deneyimin anlatmaya yetmediği bir öyküyü anlatabilmenin tek yolu o olduğu için olabilir.

Aklı Bir Karış Havada'yı zorunlu bir hareketsizlik dönemimde, geçirdiğim bir ameliyat sonrasında yazdım. Birkaç hafta yatakta kalacağımı sanmıştım; oysa aylar boyu yerimden kımlıdayamadım.

Hareketsizlik bana göre en berbat durumdur. Bir yerde oturmaya en çok bir-bir buçuk saat katlanabilirim. Bu süreden sonra bacaklarım atmaya başlar, yağmurlu bir günde eve kapanmış köpek gibi iç çekerim. Mutsuzluğum her dakika biraz daha büyür ve dikkatimi hiçbir şeye odaklayamam.

Bu nedenle asla kongrelere gidemem, filmlerin büyük bir bölümünü izleyemem ya da daha doğrusu yalnızca birinci yarıyı görebilirim. Anlayacağınız benim için mutluluk hareket etmek demektir; hareket edememek ise huzursuzluk ve mutsuzluk.

Bütün bir yaz mevsimini hareket edemeden geçirmenin bende ne gibi etkiler yarattığı herhalde kolayca tahmin edilebilir! Öfkem tepemdeydi, hava sıcaktı ve uyku düzenim altüst olmuştu. Bir noktaya kadar kitap okuyabiliyordum; çok fazla tatlı yiyen biri gibi, bir süre sonra okumaktan midem bulanıyordu. Sıkıntım içimi kemirirken bisiklete binmek, yüzmek, yürüyüş yapmak istiyordum ve aklıma başka bir şey gelmiyordu. Sonunda belki bir kitap yazarsam oyalanabileceğimi düşündüm. Zama-

nı olabildiğince hızlı geçirmek, eğlenmek, şu son günlerde zihnimden geçenleri bir araya toplamak istiyordum.

Akl Bir Karış Havada işte böyle ortaya çıktı; bazen eski Olivetti daktilomda, bazen elle yazıyordum; kâğıtlar yatağın üstünde, koltuğun altında uçuşuyordu. Bense oyun oynarmışçasına eğleniyordum.

Normal koşullarda çalışırken bir işyerindeymişim gibi belirli saatlere sadık kalarak, sabah ve öğleden sonraları yazarım ama o günlerde olağanüstü bir ritim tutturmuştum. İki saat yazıyor, iki saat uyuyordum ve bu, bütün gece ve bütün gün böyle sürüp gidiyordu. Belki de bu nedenle kitabım bunca gerçeküstü şeyle dolup taşı!

Yazarken sık sık kendi kendime güldüğümü fark ediyordum; zorunlu hareketsizlik bana sözcükler ve durumlarla dolu bir nehir taşıyordu. Birini yazıyordum, ardından beşi daha geliyordu. Ruben'in tersliklerle dolu serüvenleri beni eğlendiriyor, kâğıtlar masanın üstündeki dosyada birikiyordu. Bu arada haftalar geçiyor, ben hareketsiz kalmayı aklıma takmıyor ya da daha az takıyordum. Sonunda yeni baştan yürüyebildiğimde geçen zamanı fark etmemiştim.

Şimdi elimde o âna dek yazdıklarımın çok değişik, tuhaf bir kitap vardı. Bana bir tür iyimserlik de aşıyordu bu kitap. İçimden bir ses, eninde sonunda bir yayıncı bulacağını söylüyordu. Bundan önceki iki kitabım kesin olarak reddedilmişti ama bunu anlayabilirdim; çünkü onlar donuk, ciddi, merhametsiz metinlerdi. Yayıncıların söylediğine göre kimse böyle şeyler okumak istemezdi. Ama bu bambaşkaydı! Hayal ve eğlence doluydu. Pastacının karısı Margy'ye bayılmayacak okur düşünemiyordum! Aynı şekilde arkeo-pilot ve sonsuza dek bir gizem olarak kalacak o ilk sözcüğün aranması nasıl büyüleyiciydi! Pek iyimserdim.

Ama bu iyimserliğim çok kısa sürdü. Bana sonsuzmuş gibi gelen aylar süresince bekledikten sonra bu kitabım

da pek çok yayıncı tarafından reddedildi. Bu retler minicik bir aralık bile bırakmadan sımsıkı kapanan kapılardı.

Yazmaya başladığımdan bu yana ilk kez çöküntüye uğramıştım.

İşte o zaman benimkinin gerçek bir yetenek değil yalnızca heves olduğunu düşünmeye başladım. Belki de geçirdiğim önemsiz bir buhran beni yazmaya yöneltmişti. Bu sanrı on yıl sürmüştü ama artık sona ermişti. Sorumluluklardan kaçmak için kestirme bir yoldan başka bir şey değildi bu bulduğum. Çevremdekiler, “Boş ver,” diyorlardı ve ben de sonunda her şeyi bir yana bırakmaya karar verdim. *La dormeuse électronique*, benim son kitabım olacaktı. Niteliksiz romanlar yazmak için zaman ve enerji harcamayacaktım.

Böylece bambaşka bir yaşam tarzı tasarlamaya başladım. Şaha kalkmış seksenli yıllar yaşanıyordu ve ben ne yaşam biçimime karar verebiliyordum ne de yaşayacağım yere. Kariyer yapmak ilgimi çekmiyordu, her türlü iktidardan ve bunu elde etmek için savaşmaktan nefret ediyordum, maddesel konulara karşı bütünüyle ilgisizdim, sanatın yeni büründüğü şekle ve güneşte bir yer fethetmeye saflık derecesinde uzaktım.

O efsanevi memuriyetlerden birini kapıp yerimi sağlama almaya niyetlendim ama onda da şansım yaver gitmedi. Böyle sürerse sosyal olarak çöküntüye sürükleneceğimi biliyordum çünkü yıllar gelip geçiyordu ve ben henüz bir şey koymamıştım ortaya, başka birisi de bunu benim için yapacak değildi.

Birkaç küçük işi yoluna koyduktan sonra çekip gitmeye karar verdim; sahip olduğum tek diploma, ilkokul öğretmenliği diplomasıydı ve dünyanın kaybolmuş herhangi bir noktasında bulunan çocuklara okumayı ve hesap yapmayı öğretebilirdim. Yalın, önemli, onurlu bu iş, içinde bulunmadığım ve asla bir yer bulamayacağım çıldırmış dünyanın gürültülerinden uzakta yapılabilirdi.

Bu kararı almak bana ummadığım bir huzur verdi. Kapılardan biri kapanıyorsa bir başkasını aramak gerek-

liydi. Bu, anlaması o kadar da zor bir şey değildi aslında. Ama öyle görünüyordu ki, huzur benim yaşamımın sür-
git özelliklerinden biri olamayacaktı!

Kendimi böylesine rahatlattığım bir dönemde, bir süre radyoda birlikte çalışmış olduğum Triesteli bir arkadaşım bana kitabımı Cesare de Michelis'e göndermemi öğütledi.

Gerçekten de Marsilio Yayınevi, yazmaya yeni başlayanlar için bir dizi oluşturuyordu. Birkaç kitap çıkarmışlardı ve ben neden bunu denemiyordum? Belki de doğru adres orasıydı.

Öyle de yaptım. Zihnimde eski yaşantıma ilişkin son adım atıyordum ve boş heveslerle geçen yıllarıma bir tür elveda sunuyordum. O günün gerçekte bir dönüm noktası olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Cesare kitabıma âşık oldu; kitap yayımlandıktan sonra çok iyi eleştiriler aldı, önemli ödüller kazandı ve gelip geçici bir heves olarak nitelediğim şeyin gerçekten de yetenek olduğunu anladım.

Akl Bir Karış Havada'dan sonra üslup eldivenlerimi çıkarttım ve doğal ölçülülüğüme döndüm. Sözcük ve hayal oyunları, benim için bir geçiş dönemi idi ve bu yolda ilerlemeyi hiç düşünmüyordum.

Çocuklar için kitaplar yazarken hayal gücüme ve sözcük oyunlarına başvururum. Bu karakterimin yadsımadığım önemli bir yönü olduğu için onu boğmaya kalkışmam ve belki de günün birinde yeterince yaşlı olabilirim, bunu büyüklerin dünyasından ayrılmak için de kullanırım. Ama şimdilik bunu yapmaya niyetim yok.

Başkalarını şaşırtmak ilgimi çekmez, farklı türden şaşırtmacaların peşindeyim ben.

Bir anlamda *Akl Bir Karış Havada*'nın edebiyata, benim edebiyatı anlama yöntemime elveda demek olduğunu söyleyebilirim. Bunu anlamak için daha gerilere, bir erkek arkadaşımın bana edebiyat tutkusunu bulaştırdığı

yirmili yaşlarıma bir sıçrama yapmak zorundayız.

Çocukluğumda kitap okumaktan hiç hoşlanmazdım, okulun önerdiği kitapları okumak gerçek birer işkenceye dönüşürdü. Tüm dikkatimi spora ve doğabilimlerine vermiştim. Tarihleri, adları, bitki ve böcek adlarını anımsamak konusunda müthiş bir belleğim vardı (hâlâ da vardır). Son dört olimpiyatın kızak şampiyonlarının adlarını, yaşadıkları yeri ve ana babalarının adlarını ezbere biliyordum. Maden ve kuşbilimi konusunda hazırlanmış atlasların tümünü, bütün dünyanın köpek cinslerini aklımda tutuyordum. Gelecekte millî takımla en azından bir olimpiyata katılmayı ya da köpek eğitmeni olmayı umuyordum.

İlgimi çeken konularda bilgi edinmemi sağlayacak kitaplar okumaya bayılıyordum: Rehberler, ansiklopediler ve bu tür kitaplar elimin altındaydı. Onun dışında kalan kitaplar ise bana zaman yitirtecek şeyler gibi görünüyordu.

Beni romanlar dünyasıyla tanıştıran, benden yaşça büyük, Güney Amerikalı biriydi ve yıllardır yazmaktaydı. Bitkin düşünceye kadar çene çalmaya bayılırdık. O uzun ve heyecanlı söyleşilerimizden olağandışı bir şeyler doğmakta olduğunu sezmiştim. O âni kesin olarak anımsıyorum.

Gecenin geç saatiydi ve eve dönmek için ıssız bir yolda otobüs bekliyorduk. Kuzey rüzgârı esiyordu, hava soğuktu; dirseklerimizi bir otomobile dayamış, konuşuyorduk.

Aslında kullanılmaktan yıpranmış olan sözcüklerin, gerektiğinde ustura kadar keskin, taş kadar ağır, meşale kadar aydınlık olabileceğini ansızın kavramıştım. Sözcükler, söylenemez olana yaklaşabilir, çevresini sarabilir, limana giren gemilere yol gösteren römorkörler gibi onlarla birlikte yüzebilirlerdi.

On yıl boyunca edebiyata müthiş bir tutkuyla sarıldım; otobüste, parklarda, kütüphanelerde, postanede sıra beklerken, süpermarkete giderken hep okuyordum. Rastlantısal biçimde okuyordum; semtin kütüphanesine gidiyor, kitapları adlarına ya da kapaklarına bakarak seçiyor, en çok ilgimi çeken yakalamaya uğraşıyordum.

O yıllara, kitaplara boğularak geçirdiğim saatlere ilişkin harika anılarım var. Bir gün Petersburg'da, ertesi hafta Japonya'da Güneş Kral'ın sarayında oluyordum. İmparatorun sarayının o görkemli salonlarından çıkıyor, Cosette'le birlikte Paris'in yoksul evlerine gidiyordum; bu böyle sürüyor, dünyalar, kahramanlar, olay örgüleri ve yazgılar beni kendimden geçiriyordu. Bu edebiyat ateşi otuzlu yaşlarıma, yani *Aklı Bir Karış Havada*'yı yazdığım günlere dek sürdü.

Aklı Bir Karış Havada, edebiyata, hayalin ve düşün gücüne bir armağandır. Beni bütün ötekilerden daha çok etkileyen ve bana üslup kazandıran Orta Avrupa yazarlarına, Kafka'ya, Hrabal'a, Bruno Schulz'a, Singer'e; en çok sevdiğim, kültürel formasyon ve kalıtımsal olarak kendime en yakın bulduğum yazarlara da bir armağandır bu kitap. Ruben, *Amerika*'da adı geçen Karl Rossman'ın yeğeni, *Ho servito il re d'Inghilterra*'nın (İngiltere Kralına Hizmet Ettim) kahramanının kuzenidir. Eğlence düşkünü, dağınık Schlemihl, yaşamın derinliğini fark edemeyen büyük insanların gerçekliğinde şaşkın ve ne yapacağını bilemez biçimde dolaşır.

Ruben, karakterimin yıllar içinde kazandığım bilgelikle oldukça iyi gizlemeyi öğrendiğim ama her zaman benimle olan, yanlış taraftan inmeme, merdiven çıkışı sanarak tuvalet kapılarını açmama, önemli davetlerde ev sahibi sanarak evin hizmetçisiyle tatlı bir sohbet tutturmama yol açan o yönünü de yansıtır. Ruben, benim beceriksizliğim, dünyayı maddesel anlamda çıkar sağlayacak bir yer olarak görme konusundaki yeteneksizliğimdir.

Ruben'i okyanus üzerindeki uçakta bıraktıktan sonra kendi sözcüklerime döndüm. Benim taş, mızrak, meşale sözcüklerime. Mecaz, nakış, varoluşun aksesuarı olarak görünen edebiyatı terk ettim ve yaşamın içine balıklama daldım.

Burgu-sözcükler, hançer-sözcükler, avımı yakalamak için kement-sözcüklerle başlangıçtan beri var olan o kâşif, avcı, jeolog damgama döndüm; her insanın yüreğinde bir

gizem olduğuna inandığım için kalabalıklardan sıyrılmaya, okyanusların derinliklerine dalmaya meraklı kişi olup çıktım. Bu gizem aranıp bulunmalı, gündelik sıradanlıkların altından kazınarak çekilip çıkartılmalıydı.

İnanılanın tam tersine olağanüstünü anlatmaktansa sıradan olanı dillendirmek, binlerce insanla aynı olan bir yaşama inebilmek ve onu aydınlatabilmek daha zordur.

Bunu yapabilmek için acıyı benimsemek konusunda müthiş bir yetenek gereklidir. Yaşamın, yetersizliğin, karmaşanın acısı, yolun, bitirilemeyen araştırmanın acısıdır bu.

Ben de böylece “dünya gibi yarısı aydınlık, yarısı karanlık” mekânı, yani insanın yüreğini keşfetmeye inebilmek için edebiyatın mecazi uçuşlarını terk ettim.

Tek Ses İçin, Yüreğinin Götürdüğü Yere Git, Anima Mundi tam da bu nedenle, ışığı ve gölgeyi, gölgenin ışığın yerini çalışını, ışığın gölge karşısındaki zaferini anlatır.

Bana hayal etmesi bile olanaksız yorgunluklar tattıran, “teknik”, psikolojik, fiziksel yorgunluklar, yalınlık yorgunlukları, acı çekme yorgunlukları yaşadım; aşağıya inmek, hep daha aşağıya, çıpasız, ışıksız, güvenlik tedbirleri olmaksızın hep daha derinlere inebilmek için didindim.

Bu kitaplardan her biri beni neredeyse öldürdü, her biri yeniden doğmama yol açtı. Bir keresinde süpermarkette *Anima Mundi*'yi okumayı henüz bitirmiş bir hanımla tanıştım. Birlikte sandıktan domates seçerken bana şunu sordu: “Peki ama siz bunca acıyı nasıl göğüslüyorsunuz? Okumaya katlanmak bile neredeyse olanaksız geliyor!”

Adını bile bilmediğim o hanıma minnet duydum, minnet duydum çünkü son derece önemli bir şeyin farkına varmıştı: Gezinti değil gerçeklik yürüyüşü olan yazma eyleminin yüksek mi yüksek bir bedeli olduğunu anlamıştı. Bu bedel yıllar geçtikçe tam anlamıyla yıpratıyordu kişiyi.

Yol daha dik, daha dar, daha engebeli olmaya başlıyordu ama artık durmak olanaksızdı ve üstelik ilerleme gücüm de giderek azalıyordu. Yürek yorulmuştu, zihin bir konuya dikkatini toplamakta zorluk çekiyordu ama bu

arada herkes ısrarla şunu soruyordu: “Bir sonraki kitabınızı ne zaman yazacaksınız? Konusu ne olacak?” Sanki yazmak; hedefi bilinen, bileti önceden alınabilen bir yolculuktu!

Bir daha ne zaman yazacağımı, yazıp yazmayacağımı, hatta ne yazacağımı hiçbir zaman önceden bilemem. Bunu bilebilmek, sıkıntıdan patlamak anlamına gelir ve sıkıntı, yazmanın en büyük düşmanlarından biridir. Yazının ve elbette edebiyatın. Giderek daha yorgun düştüğümü, yazmakta daha fazla zorlandığımı biliyorum. Artık yazmanın bir buhranı atlarmaya yaramadığımı, bir yeteneği sergilemediğini biliyorum; onun gerçeklik yönünde uzanan uzun ve engebeli bir yol olduğunun bilincindeyim.

Yazıda bir armağan ve gizem, bunun yanı sıra bu armağanı ve gizemi paylaşma duygusu da vardır. Yürüye yürüye insan yararsız olan her şeyi arkasında bırakır. Başlangıçta biraz ürker ama ilerledikçe bu ürkeklik coşkulu bir hafifliğe dönüşür.

Taş-sözcükler, ustura-sözcükler, meşale-sözcükler.

Gözle görünmeyen ama yeterince sağlam bir iplik, bütün kitaplarımı birbirine bağlamaktadır. Her kahraman, içinde bir öncekinden parçacıklar barındırır ve ileriye doğru bir adım daha atar. Ruben, *Aklı Bir Karş Havada*'da şöyle der:

Bir zamanlar, dingin ve aydınlık bir gecede, ilk sözcüğün bir talep olmaksızın yeryüzüne gönderildiği saniyede, bir an için durup gözlerini gökyüzüne diken herkes, bütün yolcular, bütün denizciler, akıllarını yitirebilirlerdi. Onlar ve onların yanı sıra çözülmüş her esrarın arkasında çözülecek başka bir esrar olduğunu anlayan herkes delirebilirdi. Hiçbir şeyin açıklamasının olmadığı düşüncesi gelişmeye başladığı anda, her şeyin bir duygudan ibaret olduğu düşüncesi oluşmasa, yumulu gözlerle, akrobatlara özgü hafiflikle ve dikkatle bunca kısa zamanda hareket etmeye izin verenin dünyanın dibinden gelen bu ses olduğunu insanlar bilmeseydi, dünya büyük bir karmaşaya girerdi.

Tek Ses İcin'in yaşlı hanımefendisi, genç ziyaretçisine şöyle der:

Uyumadan önce başkaldıran Yunus Peygamber'i düşündüm. Onu yutan canavar beni de yutmuştu; doğduğum günden beri orada, onun midesindeki yosunların, kılçıkların, balık parçalarının ve döküntülerin arasında asılı idim. Ejderha burgaçlara girip çıkarken, ben içinde korkak ve kör bir kurbağa gibi yüzüyor, çarpına çarpına gidip geliyordum. Buna öylesine dalmıştım ki canavarın arada bir su yüzüne çıkararak küçük balıkları yutmak için ağzını açtığını sezememiştim. Balıklarla birlikte hava da yutuyordu. O zaman keskin bir kılıç gibi içeriye dolan ışık, canavarın boğazını, solunum ve mide borularını aydınlatıyordu. Dikkat etseydim, görseydim beni de aydınlatacaktı.

Işığa böylesine yavaş yavaş yaklaşma, Yüreğinin Götürdüğü Yere Git'in büyükannesinde de görülür:

Tanrı'nın krallığı içinizdedir, anımsıyor musun? Bu cümle daha Aquila'da mutsuz bir gelinken etkilemişti beni. O zaman gözlerimi yumup bakışlarımı içime kaydırduğımda hiçbir şey göremezdim. Peder Thomas'la karşılaştıktan sonra bir şeyler değişmişti; gene bir şey göremiyordum ama bu artık mutlak bir körlük değildi, karanlığın dibinde bir ışıltı seziyordum; arada bir kısa sürelerle kendimi unutmayı başarıyordum. Bu, minik, güçsüz bir ışıktı, küçücük bir alevdi. Söndürmek için şöyle bir üflemek yeterdi. Ama varlığı bana garip bir hafiflik veriyordu. Tattığım bu duygu mutluluk değil ama sevinçti. Keyif, coşku yoktu; kendimi daha bilge, daha yükselmiş hissetmiyordum. İçimde büyüyen, yalnızca varlığıma ilişkin huzurlu bir bilinçti.

Kırda kır, çınarın altında çınar, insanlar arasında insan.

Anima Mundi'nin Walter'ı da eziyetli bir arayışın sonunda yeni bir ufukla hesaplaşıyordu. Rahibe Irene'yle uzun uzun konuştuktan sonra başarabiliyordu bunu:

Sevincin farklılığı üzerine söyledikleri o aylarda hep aklımı kurcaladı. Sabahları şafakla uyanmayı öğrenmiştim; her uyanışında ruh halim yeni, farklı oluyordu. Kendimi neşeli hissediyordum. Bunun belli bir nedeni, bir açıklaması yoktu. En küçük şey bile gülümsetiyordu beni; bakışlarımda hayretten başka bir şey okunmuyordu. Sanki bir parçam genişliyor, farklı bir biçimde soluk alıyordu. Rahibe Irene'nin bana sözünü ettiği o ışık sızan minicik deliği sık sık düşünüyordum.

Bir sabah bostanın toprağına diz çökmüş lahana ekerken ansızın sordum ona:

“Neşe, Tanrı'nın lütfu mudur?”

Çok yorgundu. Bana yanıt vermektense onaylarcasına gözkapaklarını indirdi.

Aptalca bir soru daha sordum: “Neden?”

O zaman bir kolunu kaldırdı; bakışlarımla, el hareketlerini izledim; tepemizde meyve dolu bir kestane ağacı vardı, daha yukarıda da gökyüzünün sessiz aydınlığı.

SUSANNA TAMARO

Orvieto, Temmuz 1999

1

Bunun olabileceğine kim inanırdı? Hiç kimse, gerçekten hiç kimse, hele ben asla! Yine de, karşımdaki aynada yansıyan benim göz hatlarım, diken diken kızıl saçlarım, çilli yanaklarımdı; etiyle kemiğiyle gördüğüm kendimden başkası değildi; bir tren vagonunun tuvaletine kapanmış olan ben!

Sırtı koyu, yanları kahverengimsi büyük bir kertenkeleyle benzeyen tren, burnunu perondan çıkartıp dümdüz bozkırlar arasında ilerlemeye başlayalı beri, bir kâğıt ve insani atıklar bataklığının üzerinde dengemi korumaya çalışarak tuvalete kapanmıştım. Oradaydım ve ilk andan başlayarak yatağımın sıcak battaniyeleri arasında değil de şu tuvalete kapalı olduğuma kendimi inandırmak için sürekli yanağımı ya da bacağımı çimdikleyerek lavabonun önünde ayakta duruyordum.

O tuhaf yerde dikilmemin nedeni herhangi bir uyuşukluk saplantısı ya da bağırsak kıvrımlarımdaki sıkışıklık değildi; tüm polis örgütü izlerimi kovalayarak peşime düşmüş olduğu için oraya kapanmıştım. Kaçıyordum, öykünün en inanılmaz olan yanı buydu ve aynadan yansıyan görüntüme kendim de zor inanıyordum.

Bu duyugum gözüpek ve yürekli oluşumdan kaynaklanmıyordu çünkü parmağını bir kez şaklatınca göksel gezegenlerin yönünü değiştirebilen bir tip değildim ve

üstelik içimde onur denen duygunun kırıntısı bile kök salmamıştı. Hayır, buna inanamıyordum çünkü doğduğum andan başlayarak benimkinin çok sakin bir yaşam olacağına karar vermiştim; en gerçek anlamıyla sakin bir yaşantıdan söz ediyorum. Sonraki on beş yıl boyunca asla yanlış bir adım atmadan, insanlar arasında temkinli ve düşünceli hareketlerle dolaşıp durmuştum.

Aslında doğruyu söylemek gerekirse ilk andan başlayarak böyle davranmamıştım. Birinci saniyede gözlerimi koskocaman açmış, nereye geldiğimi, çevremde neler olup bittiğini anlamaya çalışmıştım; bakışlarımı merakla odanın içinde dolaştırırken, boğazımdan yabancı bir çığlık kopmuş, tonu yükseldikçe yükselmişti!

Neden öyle bağırığımı bilmiyorum. Bilmiyorum ama ağzımı kocaman açtığımda tüm bedenimde bir ürperti dolaşmıştı ve hemen ya da neredeyse hemen, bunun üşümekten değil, utanmaktan olduğunu anlamıştım; bu, utanç verici bir dehşetti çünkü dokuz ay sessiz ve sakin bekledikten sonra ansızın ve hiç anlamı yokken yakışsız bir davranışta bulunmuş, can düşmanlarının kovaladığı bir domuz gibi haykırmıştım.

Bu utanç verici duruma kendi irademle düşmediğim gibi, bir dakika içinde tir tir titreyip olgun bir patlıcan gibi mosmor kesilmem de, ayrıca utanç vericiydi. Her neyse işte; böyle düşünüp dururken birden durumun saçmalığını anlayınca yumruklarımı şakaklarıma dayayarak bu beklenmedik ve pek hoş gitmeyen çığlığımın olası nedeni üzerinde kendi kendimi sorgulamaya başladım.

İlk olarak acaba karnım mı ağrıyor, bacağım mı sızlıyor, diye düşündüm ama utancımı saymazsak kendimi pek iyi hissettiğimi anlayınca bu kez de acaba sincaplar ve kokarcılar da bu biçimde mi doğuyorlar, kaplumbağalar ve timsahlar yumurtalarının kabuklarını böyle mi kırıyorlar ya da iribaşlar zarsı yumurta keseleri eriyince ırmaqlara böyle mi dalıyorlar, diye kafa yordum.

Ve tam başka hiçbir yaratığın dünyaya böyle yakışsız biçimde gelmediğini, böylesine gürültü koparmanın bana,

yalnızca bana özgü bir utanç olduğunu anladığım an, dünya altüst oldu, sümüklerim burnumdan gözlerime aktı, sanki kör oldum ve bir kez daha küçük dilimi ve ses tellerimi parçalarcasına bir domuz gibi bağırmaya başladım.

Sonra aşikkemiğinden tutulmuş, mezbahada kan dökmeyen asılmış bir hayvancık gibi odanın ortasında tepetaklak sallanırken çığlığımın sevinçli gülüşlere karıştığını duydum ve sümüğümün arasından üç ya da dört kişinin birbirlerine bakarak ve gülümseyerek ellerini çırpıklarını gördüm.

Neden öyle davrandıklarını bilmiyorum; belki tiyatrodalar da oyun sona erdi ya da sinemada komik bir film izliyorlar gibi bir duyguya kapılmışlardır. Bunu bilmiyordum ve pek umurumda da değildi çünkü tam o anda kendi kendimle bir anlaşma yapmakla uğraşıyordum. Bunun benim ilk ve son çığlığım olmasına karar vermiştim; bir daha ömrüm boyunca böyle anlamsız bir davranışta bulunmayacaktım ve gelecekte yol almam gerekirse özenli ve temkinli adımlarla yürüyecektim; konuşmam gerekirse hastane koridorlarında, mezarlıklarda konuşulduğu gibi, yani fısıldayarak konuşacaktım.

Dünyadaki üçüncü anımda bütün bunlara karar vermiştim bile. İkinci ânımda, hatta daha önce, ben nedenini bilmeden deliler gibi ağlarken, çevremdeki şen şakrak insanların alkış tutmalarıyla yaşanan bu anlaşılmaz şamata-dan kurtulmamın tek çaresinin sakın, gerçekten sakın bir yaşam sürdürmek olduğunu anlamıştım. O sevimsiz sabahı izleyen yıllar kendi kendimle yaptığım anlaşmamı hiç bozmadan aktı gitti. Bunda benim inatçılığımın yanı sıra annemin yüzümün neye benzediğini bile göremeden ölmesi, anneannem ve onun annesi, yani benim büyük anneannemle büyük bir villaya taşınmamın da büyük etkisi oldu.

Daha o zamanlar bile kulakları pek iyi duymayan, gözleri pek iyi görmeyen iki kadının sonraki yıllarda körlükleri ve sağlıkları o derece arttı ki, oturdukları odadan geçecek olsam, beni oraya yanlışlıkla girmiş bir hayvan

sanıyorlar ve ellerini çırpıp yüksek sesle bağıyorlardı: “Defol, defol, kışt kışt...” Yalnızca belli belirsiz bir tıkırtı ya da gölge sanıldığım için bütün o yılları hayaller kurarak, yani bahçenin otları arasında ya sırtüstü ya da yüzüstü uzanarak geçirdim.

Bu biçimde yaşamakta, bedenimi toprağa uydurmakta hiç zorlanmadım çünkü daha dördüncü günde, ıhlamurlarla kameriye arasında uzanan toprakta öyle harika bir kalıp çıkartmışım ki, sabah uyanır uyanmaz, gözlerimi bile açmadan yerdeki çukuruma uzanıyor, dirseklerimi dirsek boşluğuna, enseme kendi tümseğine, popomu ve topuklarımı popo ve topuk boşluğuna yerleştiriveriyordum.

Genellikle bedenimin ağırlık merkezinden gurultular yükselmeye başlayıp da, öğle ya da akşam yemeği saati geldiğini anlayıncaya kadar bu şekilde yatıyordum.

O zaman yavaş ve dengeli hareketlerle çukurumdan kalkıyor, şimşirlerle yapışkanto humlar arasından sürünecek karnımı doyurmak için villaya gidiyordum.

Hepsi birbirine benzeyen o günlerde yaşanan tek değişiklik, bahçıvanın uğraması ya da iyi havalarda kameriye nin gölgesine oturan anneannelerin tekdüze ve yüksek sesleriyle ölülerin kaydedildiği defterleri okumalarıydı.

Yazları, göklerden yıldızlar yağmaya başlayınca anneanneler hayatta kalmış tüm arkadaşlarını bahçeye çağırırlar ve doğmakta olan güneş gecenin karanlığını delene dek, ya avaz avaz konuşarak ya da uzun uzun susarak ağaçların altında otururlardı.

Gene bu davetlerin birinde, toprağımdaki özel yatağımın serinliğine uzanmış onların konuşmalarını dinlerken ailemin tarihini ve buna bağlı olarak da benim ve alınyazımın öyküsünü öğrendim.

Tarih dediğim bütün bir tarih değildi elbette, yalnızca büyük anneannemin kocasıyla başlayan bir öyküydü. Bu adam henüz genç bir delikanlıyken yanında erkek kardeşi, elinde iki bavuluyla bizimkine oranla daha doğuda bulunan bir kentten, kentimize gelmiş. Erkek kardeşi iki bavuldan tiftiklenmiş yün dolu olanı alarak, her şeyin

yaşanabileceği ülkeye, yani Amerika'ya doğru uzaklaştıysa da o, sabunlar ve merhemlerle dolu bavulu seçerek bu minik kıyı kentinde kalmaya karar vermiş.

Derken aklına bir fikir gelmiş, bavulundaki sabunlarını eritmeye, başka malzemelerle karıştırmaya başlamış ve kısa sürede tuhaf bir sıvı elde etmiş; yapıştırıcıya ya da muma benzeyen bu sıvı, gemilerin dışına sürüldüğüne yosunların ve asalak hayvanların yapışmasını önliyormuş.

Kısacık sürede eriyen bu sabunlar tüm ailemin bütün servetini yaratmış ve bu servet öyle büyümüş ki, daha on yıl geçmeden tüm dünyada bu tuhaf boyanın sürülmediği gemi kalmamış.

Ne var ki, hızla serpilirken donla ya da sert toprakla karşılaşan fidanlar gibi bu büyük servet de ansızın olduğu yerde büzülmeye, kurumaya başlamış.

Her şey bir ilkbaharda olup bitmiş. Yıllar boyunca tüm gemileri sakal yosunlarından, midyelerden, yumuşakçalardan uzak tutmayı başaran bu iğrenç cila, ansızın ve hiç anlaşılmaz bir biçimde bütün bu hayvanları kendine doğru çekmeye başlamış.

Birdenbire nektara dönüşen bu karışımın çekimine ilk kapılanlar denizkulakları ve algler olmuş, sonra denizin derinliklerinde kulaktan kulağa yayılan haberle midyeler ve sakal yosunları da onlara katılmış, elbette yapışkanbalık, camgözler, levrekler, karagözler de geri kalmamışlar; sonunda tüm balıklar ve karındanbacaklılar gemilerin sarılmadık yanını bırakmayınca suyun altında taşıdıkları bu balık yükü nedeniyle deniz taşıtları önce yalpalamaya, sonra da rotalarından çıkmaya başlamışlar. Rotalarını şaşıyorlarmış çünkü minicik ağızlarıyla geminin altına demirleyen balıklar da yüzgeçlerini ve kuyruklarını sallayarak gemiyi canları nereye isterse oraya sürüklüyorlarmış.

Bu nedenle tropik bölgelere gitmek üzere yola çıkan gemiler kendilerini Antarktika yakınlarında buluyorlar, Grönland'a balina avlamaya giden gemiler zıpkınları ve buz kırıcılarıyla Karayipler'de gezinip duruyorlarmış. Şans eseri geminin biri limana varıp kıyıya çekilince, o

âna dek akılları karıştıran konu, gün ışığına kavuşmuş: O yapışkan cila, gemileri yolundan döndüren bu yaratıkları kendine çekmişti.

Elbette söylemeye gerek yok, denizlerde başıboş dolaşmakta olan tüm gemiler karaya çekilip tersanelere alınmışlar. Üstlerindeki bu iğrenç boya iyice kazınmış ve başka bir boya sürülmüş. Doğal olarak ailemin gelir kaynağı kesilince paralar suyunu çekmeye başlamış.

Öykü burada bitse hüzünlü bir sonla anılırdı. Oysa bunlar olup biterken Amerika'ya gitmiş olan Isacco Amca, dikkatli adımlar atarak yünlerini iyi değerlendirmiş ve o da büyük bir servet kazanmış. Sonunda büyük bir yorgan ve şilte imparatorluğunun hükümdarı olmuş, kendine bir aile kuramadığından ve pek cömert bir insan olduğundan Avrupa'da kalmış olan akrabalarına yardım elini uzatmış.

İyice yaşlanmış bile olsa benim bakımıyla ve annelerle ilgilenen oydu; ve gene o gece öğrendiğime göre ailenin tek torunu ben olduğum için doğduğum an hazırladığı bir belgeyle büyük mirasının tek sahibi olarak beni seçmişti.

Böylece, yıldızların yağdığı o gece, yaşamımın parlak bir güneş altında uzanan dümdüz bir kır yoluna benzeyeceğini ve bu yolu aşmanın çocuk oyunu kadar kolay olacağını anlamıştım.

Bu hoş keşfimi izleyen aylarda ve aklımı kurcalayan hiçbir sorunum kalmayan günlerde toprak döşegimde yataırken tuhaf bir gerçekliğin farkına varmıştım: En ağırından en hafifine dek her şey, sanki dayanılmaz bir çağrıya uyarak yukarıdan aşağıya doğru düşüyorlardı.

Bu, o yaza dek pek ilgimi çekmemiş bir olaydı; hiç mi hiç ilgimi çekmemişti çünkü iki türlü düşünüş vardı. Sönük nesnelere kimi zaman yavaş yavaş, kimi zaman çabucak ama her zaman toprağı boyluyorlardı; yıldızlar gibi ışıklı nesnelere ise kayıyorlar, ama asla bir yere varmadan kayıp gidiyorlardı.

İlk başlarda gözlerimin bana şaka yaptığını sanmıştım ama sonra geceler boyunca gökkubbede alevli püsküller

gibi kayan yıldızları izleyince bunun görmeye ilgili bir hayal olmadığını, yıldızların kayıp kayıp, hiçliğin içine düşüp yok olduklarını anlamıştım.

O zaman içimi bir öfke kaplamıştı; doğanın bir yasası vardı ve ben de bir düşüş hareketiyle uzayın en yüksek noktasından en alçak noktaya yuvarlanan nesnelere incelemeye başladım.

Toprakta oluşmuş çukur döşegime uzanıp kuştüylelerinin, yaprakların, meşe palamutlarının ve dolu tanelerinin hareketlerini, tatlı yağmurun, kısa ama şiddetli sağanağın, yuvasından zamansız çıkan kuş yavrularının, hepsinin düşüşünü, ne kadar sürdüğünü, benzerliklerini ve farklarını incelemeye koyuldum.

İşte böyle böyle aylar geçti ve ben bir sonuca vardım: Yıldızların dışında her şey bir an önce yere, kendinden aşağıda olana varmak için müthiş bir arzu duyuyordu ve bu inatçı isteğin nedeni bedenlerine bağlı incecik bir kurşun teldi.

Bu düşüncemi temel alarak yasayı bozma olasılığı olup olmadığını keşfetmek için havanın en serin, basıncın en düşük olduğu saatlerde bahçede dolaşıp elime ne geçerse havaya fırlatmaya başladım. Avuçlar dolusu toprağı, taşı havaya attım, dalları ve yaprakları, neşeyle hoplaya zıplaya ayakkabılarımı birbirini ardına gökyüzüne fırlattım; birkaç ay boyunca bu deneyleri tekrarladım ama tekdüzellikle yere düşüyorlardı. Sonunda canım sıkıldı.

Bir sonuca ulaşabilmek için tek tip bir atış yapmam ve bunun da en mükemmeli olması gerektiğini düşündüm ve sonunda cirit atmaya karar verdim. İlk fırlatışlarım başarısız oldu; ciritim tek bir doğru çizgi çizmeden yılan gibi çimenlerin arasına uzanıveriyordu. Sonra, her bir kasın hareketini, ciriti en uzağa ve en yükseğe atabilmek için parmaklarımı ne zaman açmam gerektiğini inceleyerek tekniğimi mükemmelleştirirken adımlarımın, sıçrayışlarımın birbirini izleyişini, omzumun ve kolumun ani işleyişini teker teker gözden geçirdim.

Bu günlük alıştırma sonucunda ciritim yol çizgisini

değiştirmeye, dümdüz gidip yere serilmektense havada parabolik bir eğri çizmeye başladı, hatta birkaç kere öyle yükseldi ki, ciritimin ağırlığına kapılıp geri gelmektense, bulutlardan daha öteye uzanacağını, sonra güneş ve yıldızlar yönünde görünmez olacağını sandım.

Demek ki deneyimimi bir sonuca ulaştırmama az kalmıştı; en azından bir kereliğine kurşun tel kuralını alt edecektim ama arzum dışındaki bazı nedenler yüzünden cirit atma çalışmalarım yarıda kesildi.

Arzum dışındaki bu nedenin bir adı ve yüzü vardı. Eğitimime bir bütünlük kazandırmak için villaya gelen öğretmenın adı Oskar'dı.

Topraktaki çukuruma uzanmış, ellerimi yanıma uzatmış olduğum ılık bir ilkbahar günü çıkagelen öğretmen yüksek bir sesle bağırıvermişti: "Oğlum, tembellik mi yapıyorsun yoksa?"

Canı dalaşmak isteyen postacıardan biri olduğunu sandığım için hiçbir şey duymamış gibi davranmıştım ve aynı tembellikle yüzüstü dönmüştüm ama tam derin bir uykuya dalacağım anda taşlardan ve topraklardan oluşan bir topak enseme iniverdi.

Bunun üzerine sokmaya hazır bir yılan gibi doğrulu verdim. Ona tek bir hakaret bile edemedem, tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle elini uzatmış ve şöyle demişti: "Memnun oldum, ben Oskar, senin yeni öğretmeninim."

Ben bu tanışmadan hiç memnun olmadığım için onu yanıtlamayarak bir kez daha ani ve derin bir uykuya dalma numarası yaptım.

Sanki gemiyle kıyıdan ayrılarak denize açılıyormuşum gibi, çevredeki gürültüler benden yavaş yavaş uzaklaşmaya başlarken, çok büyük bir yanlışlığın söz konusu olduğunu, bu adamın başka bir evi ararken yanlışlıkla bizimkine girdiğini düşündüm.

Ne var ki yanlışlık yapan bendim: Ertesi sabah Oskar'ın ninelerimle tatlı tatlı çene çalarak çimenlerde yürüyüp benim çukuruma doğru yaklaştığını gördüğümde yanılanın ben olduğumdan kuşkum kalmadı; zaten birkaç daki-

ka sonra tepeme dikilmiş, bir önceki günkü sözleri koro halinde yinelemeye başlamışlardı.

O zaman, zaten eğitimli bir çocuk olduğumu göstermek için bedenimi çukurumdan çıkarmadan, bir kolumu havaya kaldırdım ve kibar bir ses tonuyla adımın Ruben olduğunu ve bu tanışmadan sevinç duyduğumu söyledim. Sözlerimi duyan ninelerim pek hoşnut bir edayla topuklarının üstünde döndüler ve villaya doğru yürümeye koyuldular; ben de gözlerini gözlerimin içine diken öğretmenimle baş başa kaldım.

Adamın kurşun renginde, patlak, sulu ve kirpiksiz gözleri vardı. Bir dakika boyunca hem güzel olmayan hem de ilginç bir şey sunmayan bu gözlere baktım, sonra da yüzüstü uzanıp uyumaya yeltendim.

Ne var ki uyku kırıntısının eşiğine bile varamadım çünkü adam ayakkabılarıyla hafifçe de olsa parmaklarımı ezmeye başlayınca gözlerimi açmak zorunda kaldım.

O zaman tepemde dikilen adamın bana uzattığı elini ve dişlek suratını yeniden gördüm; kendini böyle tanıtmaya çalıştığına göre doğuştan sağır olduğunu düşünerek yeniden çukurdan elimi uzattım ve daha yüksek bir sesle adımını yineledim... ansızın toprak sarsılmaya başladı ve telaşla ayağa fırladım.

Bu yeni koşula ayak uyduran kanım başımdan ayaklarıma ve ayaklarımdan başıma çalkalanmaya başladığında beni çukurumdan çekip çıkartanın Oskar olduğunu fark edebildim; topraktan ayırkotu kopartır gibi beni şiddetle yerimden söküvermişti.

Toprağa bulanmış ve sersemlemiş durumda karşısında dikilirken o elimi kendi elleri arasına almış, sertçe aşağı yukarı sallamaya başlamış ve bir solukta, "Memnun oldum, ben Oskar, senin yeni öğretmeninim," demişti. Sonra da uygar insanların böyle karşı karşıya durarak ve birbirlerinin ellerini sıkarak selamlaştıklarını eklemişti.

İşte tam o andan başlayarak benim sakın, gerçekten sakın yaşantım, tank altında kalmış bir bisküvi gibi paramparça, un ufak olmuştu.

SUSANNA TAMARO

Aklı Bir Karış Havada

On iki yaşındaki Ruben, öğretmeni Oskar'ı yanlışlıkla öldürdüğünü sanarak büyük annesiyle oturduğu evden kaçır. Bulduğu ilk trene atlayan Ruben'in amacı, Amerika'da yaşayan amcasının yanına sığınmaktır. Ancak, yolculuğu aksiliklerle dolu bir dizi serüvene dönüşür.

Susanna Tamaro bu kitabında, düşünle gerçek arasında, gerçeküstü öğelerle dolu bir masal anlatıyor okurlarına. *Küçük Prens*'in iyimser havasıyla yazılmış olan ve içimizde küçücük de olsa bir coşku duymamızla mutlak körlükten kurtulacağımızı söyleyen bu kitap, yazarın öteki kitaplarından farklı; hayal ve eğlence dolu. "Ruben, kişiliğimin, yıllar içinde kazandığım bilgelikle oldukça iyi gizlemeyi öğrendiğim ama hiçbir zaman da kurtulamadığım bir yönünü yansıtır: Yanlış taraftan inmemi, merdiven çıkışı sanarak tuvalet kapılarını açmamı, önemli davetlerde ev sahibi sanarak evin hizmetçisiyle tatlı sohbetlere girişmemi... Ruben, benim beceriksizliğim, dünyayı maddesel anlamda çıkar sağlayacak bir yer olarak görme konusundaki yeteneksizliğimdir," diyor Susanna Tamaro. Acımasız bir öykünün alaycı bir üslupla anlatıldığı *Aklı Bir Karış Havada*, yaşamın derinliğini anlayamayan büyüklerin arasında dünyayı maddi çıkar sağlayacak bir yer olarak göremeyen Ruben'in trajikomik öyküsü.

Kapak resmi: CARLOS ARRANZ

ISBN 978-975-07-0125-2

9 789750 701252